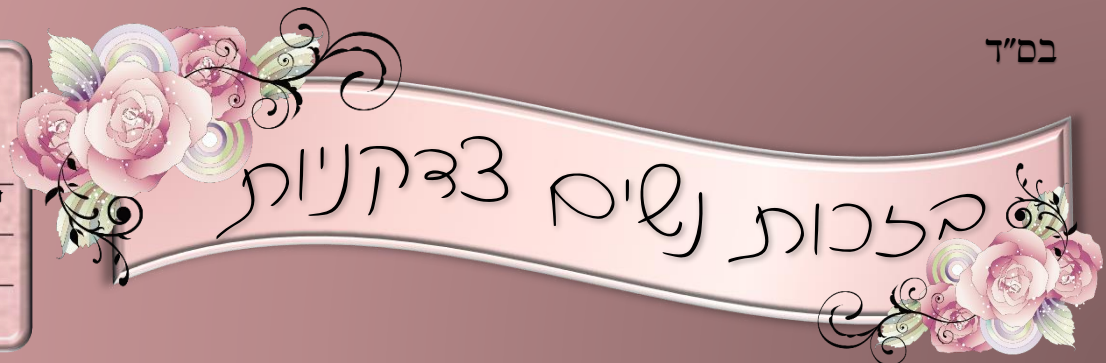

זמני כניסת ויציאת השבת ע"פ לוח עתים לבינה			
בני ברק	באר שבע	נתיבות	הדלקת נרות
16:50	16:56	16:45*	צאת השבת
17:51	17:52	17:52	רבינו תם
18:27	18:28	18:28	

פנינה לנשמה

"היום לעשותם, ולא מחר לעשותם" (עירובין כב ע"א)

כשיבוא מלך המשיח, ומלאה הארץ דעה את ד' כמים לים מכסים, אז כבר לא תהיה מציאות של חטא, וכולם ישתוקקו ויאמרו: מי יתן והיו עכשיו הניסיונות שהיו בעבר, הלא נאזר בגבורה לקדש שמו יתברך לזכות עצמנו ועמנו...!

אבל אז – יהיה כבר מאוחר. ימות המשיח הם "ימים שאין בהם חפץ", אין ניסיונות, אין התמודדויות, וגם אין שכר. הבה ונצל עתה כל רגע ורגע בטרם ביאת משיח צדקנו, להתחזק בצניעות ולהילחם בעוז נגד הניסיונות העומדים בדרכנו, אז בבוא הגאולה נוכל לחוש סיפוק ושמחה על אשר זכינו לקדש שם שמים בעולם במעשינו!

(הצניעות והישועה)

התחבתי ונשאתי...

נמ להתנוסס

מספרת א.ה: ביתי סבלה מבעיה רפואית מסוימת במשך כמה חודשים. ניסינו לפתור את הבעיה בדרכים הרפואיות המקובלות, אך לא ראינו ישועה. הרופאה נתנה לנו בדיקות שונות לבצע, וגם המליצה לתת את הטיפול התרופתי לתקופה ממושכת יותר, בתקווה שכך ישתפר המצב.

אך בינתיים, יום ועוד יום חלף, ועדיין לא היה שינוי. תקופה עברה, ואני כבר חשתי שהגיעו מים עד נפש. קשה היה לי לראות בסבלה של ביתי. התרופות החלישו אותה, ומנגד ראיתי בבירור שכל הפסקה, ולו ליום אחד בלבד, גורמת לבעיה לחזור שוב ושוב. רבות שמעתי על הסייעתא דשמיא הגדולה שזוכות לה המתחזקות בצניעותן, ועל כן החלטתי לקבל קבלה דווקא בתחום זה. הלא ד' הוא הרופא כל בשר, אולי יראה בהשתדלותי וישלח ישועתו ממרומים.

הגורל נפל על בגד שהיה אמנם מוצלח מאוד מבחינתי, הצבע התאים לי, הבד נוח ונעים, ואפילו רכשתי אותו בחנות כשרה, כך שיכולתי להכשירו כביכול ללא עוררין. אך בכל אופן היה בו חיסרון כלשהו, שגרם לכך, שבשבילי באופן ספציפי הוא לא היה כשר לחלוטין.

על אף הקושי הכרוך בכך, החלטתי לוותר, ולהוציאו מכלל שימוש. ברגעי ההחלטה הללו, שלא היו קלים עבורי, התפללתי לד' מעומק ליבי, שיראה את מאמציי, ושזכות זו תעמוד לביתי להרפא ולהיוושע במהרה. ימים בוודים חלפו, ואנו התבשרנו כי תוצאות הבדיקות הגיעו. בלב פועם ניגשנו לבדוק... וראה זה פלא! הבדיקות יצאו תקינות לחלוטין, וביתי יכלה להפסיק ליטול את התרופה לחלוטין.

מה רבה טובתו של ד' עליי. הוא נתן לי ברחמי את הניסיון - כנס להתנוסס, כקרב קפיצה אשר הביאני להתקרב אליו יותר ויותר!

(סיפור קטן מעשה גדול)

פינת ההלכה

מה עושה את הבגד להרוק?

סוגי הבד: בד טריקו דק שנדבק מאוד. סריג דק אפילו אם הבגד רחב הוא נדבק. בדים שיש להם חשמל סטטי ויש להם נטיה להיצמד נגד השמש או הרוח.

גזרת הבגד – אם צרה היא, כגון: חולצות מהודקות, חצאיות בחיתוך ישר שמראות את צורת הגוף בתנועותיה בהליכה ובישיבה.

חגורות רחבות וכדומה, מהדקות את הבגד לגוף, ובאופן כזה איסור חמור ללבשו. ומובא בגמרא: שזה היה החטא של בנות ציון, שגרמו לחורבן בית מקדשנו.

בגדים שכבר אינם תואמים את מידתה, או שנהיו צרים או קצרים, או שהתכווצו בכביסה, גם בגדים אלו מתהדקים ומראים את צורת הגוף – ואסורים בהחלט ללבישה!

ועלינו להשתמש בחכמת נשים אשר נטע בנו ד', ולהתבונן איך שלא להיכשל ולא להכשיל ח"ו, ולשים לב לבחור בד יציב ובטנה טובה. (כתו הצניעות)

החפץ חיים כותב על הפסוק "כל המקום אשר אזכיר את שמי אבוא אליך וברכתך" - מתפללים ולומדים כל כך הרבה, אז למה אין ברכה ושפע? ועונה: בגלל שלא נזהרים בצניעות!

סיפור לשבת

בשעה שמונה בערב, ביום חמישי, התקשרתי בעצמי למחותנים כדי לנסות לדחות את תאריך הבאת הכסף. הם אמרו שאתקשר אליהם שוב בעשר בלילה. התקשרתי לאבא והוא אמר לי: "תגיד להם שבמוצאי שבת אביא את הכסף". ומה יהיה עד אז? שאלתי, "זאת לא בעיה שלך", ענה לי.

מפני הכבוד לא שאלתי. אם הבעיה היא לא שלי, אז מי זה שכן לוקח אחריות? מי זה שהבעיה היא כן שלו? הרי צריכים להביא עוד סכום עצום ואין לי כל מושג בגיוס כספים. הלב שלי שקשק, והשאלה "מאין יבוא עזרי" עמדה מול עיניי, כשבסופה 50 אלף סימני שאלה.

ביום שישי בבוקר התקשרו המחותנים וסיפרו שהם קנו את הדירה והם מבקשים כמובן שלא נשכח להביא את הכסף במוצאי שבת. בשעה ארבע בצהריים, אחרי שאני יוצא מהמקווה בשיכון ה' בכני ברק, אני רואה אנשים מתגודדים, מדברים, מרוגשים, בלגן שלם. מה קרה? אני שואל מישהו שהצלחתי לשלות מאיזו קבוצה של יודעי דבר. "אתה לא יודע?", הוא מסתכל עלי, ונראה שהוא נהנה למדי מזה שהוא יודע ואני לא, "יש מהפכת כספים בארץ. שער הדולר עלה בחמישים אחוז! עד עכשיו הדולר היה שווה עשר לירות, ומעתה הוא שווה חמש עשרה לירות".

הייתי המום מהמידע, כי זה אומר ש... עשרת אלפי הדולרים שקניתי ב-100 אלף הלירות של אבא שווים עכשיו 150 אלף!!! לא ידעתי שלאבא יש חברים במשרד האוצר. לא ידעתי שיש לו קשרים אתם. איך הוא ניבא... במוצ"ש הכסף שלו יהיה שווה בדיוק כסכום הזה.

אבל אבא בכלל לא ידע שהחלפתי את הלירות בדולרים. הוא לא רקח כל קנוניה ולא תכנן שום תכנון. הוא בטח בה' לבדו! ובעוד אני רואה עין בעין מופת גלוי ומרוגש עד עמקי נשמת, אבי כלל אינו מבין על מה המהומה. הרי אבא שבשמים מחתן לו את הילדים. הוא היה בטוח שהקב"ה יעזור לו והוא אכן עזר – מה יותר פשוט מזה? (דרוש)

חמישים אחוז על הסכום. חסרים 50 אלף לירות.

"זאת לא בעיה שלך", אמר לי אבא, זה הכסף ששלחו לי משמים, והכל יהיה בסדר.

אני לא בדרגה של אבא. הוא מרגיש כל כך בטוח ומוגן, אינו חושש ואינו דואג. הוא מסודר עם השידוך של אחי עוד מאז שהכריזו בשמים "בת פלוני לפלוני, בית פלוני לפלוני", אבל אני, לבי כל עמי. החלטתי שצריך לעשות משהו, איזו השתדלות. אולי להשקיע את הכסף בעסק מניב. ביררתי אצל חברים מה כדאי לי לעשות, ומהי השקעה בטוחה שלא תסב נזק, ואף יש בה סיכוי שהערך של הכסף יעלה. המסקנה הייתה שהכי כדאי לקנות דולרים.

כשאחי התארכ בשעה טובה שאלתי את אבי כמה התחייב, והוא ענה: "התחייבתי לתת 150 אלף לירות לקניית דירה".

אבא, שאלתי בתדהמה, מאיפה תביא את הכסף?

באותם ימים, לפני ארבעים שנה, זה לא היה פשוט כל כך, אך בסופו של דבר השגתי את האנשים המתאימים. העסקה בוצעה, וב-100 אלף

הלירות קניתי עשרת אלפים דולר.

ההכנות לחתונה הלכו והתקדמו. המחותנים מצאו דירה, והתקשרו אלי ביום שישי: "ביום חמישי הבא נחתום על חוזה לקניית דירה", בישרו לי, "אנחנו נביא את החלק שלנו ואתם את החלק שלכם".

בעזרת ה', ענית, מקווה שנשמעתי טוב, כי מבפנים לא מספיק האמנתי במה שאני אומר.

מיד אחר כך יצרתי קשר עם אבי: הם אומרים להביא את הכסף ליום חמישי הבא, אמרתי לו.

"בסדר גמור. זאת לא בעיה". אבל יש רק 100 אלף לירות.

"זאת לא בעיה", המשיך אבא באותה נימה רגועה ומיושבת. היה לי ברור שהוא אינו מתכוון לעשות דבר בנידון. החיים שלו לימדו אותו שאין קשר בין מהלך טבעי לתוצאה.

"אבי זצ"ל, הרה"ח ר' יחיאל נוח פלדמן, היה יהודי יקר מאוד. כשהוא אירס את אחי הצעיר כבר הייתי בעצמי אברך נשוי ועקבתי בלא מעט מתח אחרי ההתחייבות הכספיות. אבי, כך ידעתי, נותן צדקה בלי חשבון. אמנם בשעתו לא ידעתי את היקף הצדקות שנתן, אבל כבר אז חשדתי שהוא נותן סכומים גדולים מאוד. לשם דוגמה, הגיע יהודי שסיפר לנו שיום אחד פגש אותו אבי ברחוב וראה שהוא סר ודואג, ממש אובד עצות. שאל אותו אבי, "קרה משהו? אפשר לעזור?". פרק האברך את המשא מלבו. הוא בנה את ביתו ועדיין אין לו מקרר. המחסור מציק לו מאוד, ואין לו כסף כדי לקנות את המצרך הבסיסי הזה.

"זה הכל?", נרגע אבי, "זאת לא בעיה כל כך גדולה. בוא ונקנה מקרר". הם נכנסו לחנות למוצרי חשמל ואבי קנה לו מקרר.

באותו זמן הייתי אני, בנו, אברך צעיר, ולי לא היה מקרר. אבי לא עשה אז שום חשבון. ראה יהודי נזקק ונתן מה שהיה לו. ההנהגה הזאת הייתה קבועה, ולכן על אף שהרוויח יפה מפרנסתו לא נמצא אצלו שקל מיותר. כשאחי התארכ בשעה טובה שאלתי את אבי כמה התחייב, והוא ענה: "התחייבתי לתת 150 אלף לירות לקניית דירה".

אבא, שאלתי בתדהמה, מאיפה תביא את הכסף?

"זאת לא בעיה", אמר אבא – את המשפט ששמעתי מאז עוד פעמים רבות – "לפני כמה ימים הודיעו לי שנשאר לי סכום יפה מהפנסיה של העבודה". פחדתי שאם הכסף יגיע לידי של אבי הוא יחמוק לו מבין האצבעות ואנחנו נוכל להגיד עליו קדיש. לכן הצעתי לו שייתן לי את הכסף ואחזיק אותו אצלי. "בסדר גמור", הסכים אבא, "רוצה שיהיה אצלך? בבקשה".

עוד באותו יום הגיש לי מעטפה. אני פותח וסופר, סופר שוב כדי להיות בטוח שלא התבלבלתי, והתוצאה לא מוצאת חן בעיני בכלל. במעטפה יש 100 אלף לירות, אבל אבי התחייב על 150 אלף. "אבא, צריך להוסיף עוד

אדם היודע מיעוט ערכו ומדרגתו ומאמין באמונה שלימה שאף תנועה קטנה אינו יכול לעשות בלא רצון ה', ממשיך על עצמו שפע ברכה ולא יחסר ממנו כל טוב. (בת עין)

קוה אל ה'

”ויבא עמלק וילחם עם ישראל ברפידים”

על פסוק זה דרשו חז"ל: "רפידים – שרפו ידיהם מן התורה." מבאר ה'אור החיים' הקדוש "נתחכם משה כשהכיר העוון שהוא לצד ביטול מלחמת התורה, ואמר: אין ראוי לצאת למלחמה, אלא יהושע שנאמר עליו 'לא ימיש מתוך האוהל' (שמות לג, יא) בעסק התורה, ואמר לו שיבחר כיוצא בו, ובזה יתגבר עליו, כן היה."

מעשה באלפיים וחמש מאות נשים חרדיות, הנמצאות בעמדות מפתח במשק הישראלי, שהתארגנו למחאת שביתה, על כך שמחמת בעליהן אינם עובדים כי אם עוסקים בתורה אין הן זכאיות להטבות שונות כגון הנחות לצהרונים ולמעונות וכו'. הנושא צבר תאוצה ובמשך שבועיים חברו עוד אלפיים וחמש מאות נשים למאבק. המטרה הייתה לענות על טענת המקטרגים שאיננו תורמים למשק. כאשר חמשת אלפים נשים תערוכנה שביתה הסתדרותית על הרעת תנאי עבודה וכדומה, הן מסוגלות לשתק את המערך הכלכלי, ואז כולם יידעו את רוב חלקנו בכלכלה.

הנשים התנו את השביתה בהסכמת גדולי הדור. הן פנו למרן הגראי"ל שטיינמן זצוק"ל, שהשיב כי זו לא התשובה לגזירות ולקטרוגים, משום שכל המטרה שהקב"ה שלח לנו את המלעיזים היא אך ורק כדי שנתחזק בתורה. כך בוטל המאבק בטרם החל!

כאשר הסיטרא אחרא, כוחו של עמלק, מתגבר, העצה היחידה לגבור עליו היא להתחזק בתורה, וממילא יתבטל כוחו. כאשר משה נס מפני המטה שהפך לנחש, הורה לו ה': "שלח ידך ואחוז בזנבו". שואל ה'אור החיים' הקדוש, הרי נאמר בפסוק "ויחזק בו" ולא בזנבו, נמצא שמשה רבנו לא ביצע כביכול את מאמר ה'. ומבאר ה'אור החיים' כי הזנב הוא המקום המסוכן ביותר לתפוס בו את הנחש העלול להתגלגל ולהכיש את האדם. אולם הקב"ה גילה למשה, שבכל מקום שיתפוס בנחש הוא יהפוך למטה. וכך צריך לנהוג בסטרא אחרא, רק לתפוס אותה ותיכף היא הופכת למטה. כאשר הסטרא אחרא משתוללת, כל שעלינו לעשות הוא לשבת וללמוד תורה, ותיכף היא הופכת למקל סתמי ונטול כוחות. (אריה שאג)

נצור לשונך

מזמור כף הזכות של אבא אומנא

פעם אחת שלח אביי שני תלמידי חכמים לנסות את אבא אומנא (לאחר שראה שבשמים מאוד מעריכים אותו) ולבדוק במעשיו הטובים. באו לביתו אכלו ושתו, נתן להם מקום ללון, וקפל תחתיהם שטיחי צמר לישון עליהם. בבקר לקחו האורחים את הבגדים שישנו עליהם, קפלו אותם והביאו אותם לשוק למוכרם, ופגשו את אבא אומנא. אמרו לו מבקשים אנו מכבודו שיאמר לנו כמה הם שוים ויתן לנו מעות תמורתם, ובכך רצו לבודקו אם יחשדם כגזלנים, או שיאמר ששוים הם פחות מערכם האמיתי. אמר להם כך וכך הם שוים. שאלוהו, ואולי שוים הם יותר? ענה להם אני קניתי אותם בסכום זה שאמרתי לכם.

לאחר שנכחו לראות שאדם נאמן הוא, אמרו לו במה חשדת אותנו בעת שלקחנו ממך את הבגדים אמר להם, חשבתי שנודמנה לכם מצות פדיון שבויים וצריכים אתם מעות והתביישתם לבקש ממני מעות, ולכן לקחתם את הבגדים. אמרו לו מטרטנו היתה לנסות אותך, ועמדת בנסיון, וכעת קח בחזרה את הבגדים. אמר להם איני רוצה לקבלם בחזרה, כי מאותו רגע שנודע לי שלקחתם אותם אמרתי שיהיו לצדקה. ובזכות מעשים אלו נתנו לו מן השמים שלום בכל יום.

הלכה החיוב לדון לכף זכות

תורתנו הקדושה מחייבת אותנו לדון לכף זכות שנאמר "בצדק תשפוט עמיתך", ואם אכן היינו נוהגים כן לא היה לשון הרע ורכילות בעולם וכבר מזמן היינו נגאלים, שכף החובה היא השורש שממנו נולדים דברי הלשון הרע והרכילות, וכאשר אדם רואה את חברו עושה מעשה ודן אותו בליבו לכף חובה, הרי כבר יש בידי דברי לשון הרע או רכילות לספר, ובהרבה מקרים זו רק שאלה של זמן מתי הוא יספר את הדבר או יפעל ממש לרעת חברו, ואם היה דן לכף זכות לא היה לו מה לספר על חברו והלשון הרע לא היתה נולדת כלל. (ספר החיים)

כ' שבט

י"ז שבט

שביבי אור

הכסף והזהב הם מהקב"ה בלבד!!!

יש לי קשר קבוע עם נדיב דגול. בכל פעם שאני מגיע לאמריקה הוא נותן לי עשרת אלפים דולר. כבר ששעשרה שנים שאנחנו בקשר, ומטבע הדברים אני חש מחויבות אליו. חשוב לי שיהיה לו נעים אתי. בשנה האחרונה כשהגעתי לחו"ל, פגשתי את הנדיב ושוחחתי אתו סמוך לבית הכנסת. כאשר התפילה התחילה נכנסנו פנימה והמשכנו לשוחח. לא שלא ידעתי שאין לדבר בעת התפילה, רק שפשוט לא היה לי נעים להפסיק, והאמת היא שלא ממש דיברנו אלא רק סיימנו לדבר ברמזים. לצערי הרב השיחה לא הייתה לכבוד בית המדרש או לכבוד הבורא יתברך, אלא לכבוד שלא אפסיד את הקשר עם הנדיב. למרבה הפלא, באותה שנה שינה הנדיב ממנהגו, ובמקום לתת לי עשרת אלפים דולר הוא נתן לי המחאה של שלושת אלפים דולר בלבד, ואם לא די בזה – הצ'ק חזר...
ראיתי בחוש שהכסף והזהב הם מהקב"ה בלבד ואין לעשות חכמות. בשעת התפילה אין לדבר, ולא יועילו כל התירוצים שבעולם. הודו לה', קלטתי את המסר. (דרשו)

חכמת נשים

הסערה והשריפה...

בעלי הרב? כיצד יכול בן אנוש להעלות על שפתיו מילים כאלה? – תמחה עד מאוד, ולא הצליחה להירגע...
ואז, כשהבחינה שהרב אפרתי עדיין תמיה לנוכח סערת נפשה, הסבירה מדוע היא כה מתקשה להירגע מהחוויה המטלטלת הזו, וסיפרה: היה זה כמה שנים קודם לכן. הרבנית בישלה במטבח הבית, ולפתע פתאום התלקחה האש שבערה על הכיריים, ולשונות הלהבות נתפסו במגבת שעמדה בסמוך, עד שהתלקחה לה דליקה של ממש. הכל החל לבעור מסביב, הרבנית נבהלה כהוגן, ובאותה עת – ישב בעלה בחדר הסמוך והגה בתורתו...
'וכי עלתה על דעתי להפסיקו מלימודו שיבוא לסייע לי לכבות את האש? וכי הבהלה שאחזה בי – הביאה אותי לקרוא לו? חלילה וחס! הרי הוא יושב ולומד! השריפה התלקחה, הייתי מבוהלת ואחוזת חרדה, ולא עלה בדעתי הרעיון להפריע לו בלימודו. הרי הוא באמצע ללמוד, איך אפשר להפריע?!?!?!'
נעשה לי נס באותה עת, שלבסוף האש הלכה וכבתה מאליה, שכן אינני יודעת איך יכולתי להילחם בי בכוחות עצמי. אבל האיש שהיה כאן קודם – הוא באמת חושב שאני אפריע לרב מלימודו? הרי עבור שריפה שבערה בבית לא העזתי להפריע לו, אז עבורו?! הרי הרב יושב ולומד עכשיו, איך אפשר להפריע?! – סיכמה בכאב...
וללמדנו בא: השעות בהן יהודי יושב והוגה בתורה, הן שעות יקרות ערך, אין דומה להן. הרי בשעות הללו הוא מחובר לבורא עולם, עוסק בתורתו, ונותן התורה יושב ולומד עמו. איך בכלל ניתן להעלות על הדעת להפסיק בעיצומה של שעת הלימוד? הרי זו שעה יקרה מפי, בה אנו עוסקים בערך היקר לנו מכל – בתורת ה' האהובה, איך ניתן לעצור?!

היה זה בשעת ערב מוקדמת, ביום שגרתי למדי. כמנהגו דבר יום ביומו, גם באותו יום עלה הרה"ג רבי יוסף אפרתי שליט"א לבית מורו ורבו הגאון רבי יוסף שלום אלישיב זצ"ל, אולם הפעם הבחין כי משהו קרה. הרבנית הסתובבה בבית נסערת, ניכר כי עברה חוויה לא קלה בשעות האחרונות, והיא מתקשה לעכל את אשר קרה לא מזמן...
הרב אפרתי ראה כי הרבנית שקועה בסערת רגשות, וביקש לברר מה זה ועל מה זה. מה התחולל בבית הרב לפני שהגיע, מה גרם לרבנית להיות כה טעונה ונרגשת. האם מישחו התחצף לרב? אולי התחוללה איזו סערה גדולה סביב אחד מפסקיו של הרב? מה יכול לקרות עד כדי כך שהרבנית תתקשה להירגע?!
הרבנית נענתה, וסיפרה בדיוק מה שקרה. יהודי, כנראה נכבד מאוד בעיני עצמו, הגיע אל הבית וביקש לשוחח עם הרב. לא היו אלה שעות קבלת הקהל, הרב אלישיב היה שקוע בלימודו, רכון על הגמרא בריכוז מופתי, ולומד ברציפות וללא הפסקה. 'לא תוכל להיכנס עכשיו, הרב באמצע הלימוד!' – הסבירה הרבנית, לנוכח גבוותיו המתגבהות של הנכבד...
'וכי מה יקרה אם הרב יפסיק דקה או שתיים?' – שאל הלה בעזות מצח, וחמתו בערה בו. 'איך ניתן להשיב את פניי ריקם? הלא באתי ממרחק, ואני יהודי נכבד. יתפנה נא הרב לכמה דקות, אותן ישלים אחר כך, ויענה לשאלתי. מה יקרה? הוא לא יכול להפסיק לרגע?!'
הרבנית שמעה, וליבה סער במערבולת שוצפת. היא סירבה להיכנע ללחץ, אבל טענתו של הלה כי לא יקרה כלום אם הרב יפסיק לכמה דקות – הסעירו אותה מאוד. 'כיצד ניתן לומר כך? וכי יודע הוא מה חשיבות רציפות הלימוד של

לעילוי נשמת

ר' דוד בן רחל ז"ל

רחל בת תמו ז"ל

ת.נ.צ.ב.ה

לעילוי נשמת

ר' עמרם בן פרחא ז"ל

מזל בת סוליקה ז"ל

ת.נ.צ.ב.ה

לעילוי נשמת

ר' חיים חטאתו

בן ביה ז"ל

ת.נ.צ.ב.ה

לעילוי נשמת

ר' יוסף ז"ל בן ורדה תחיל

דינה ז"ל בת ורדה תחיל

ת.נ.צ.ב.ה